

Sygn. akt I UK 125/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

Protokolant Grażyna Grabowska

w sprawie z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o świadczenie przedemerytalne,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 marca 2017 r.,

skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...), pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 21 czerwca 2013 r., którą odmówiono wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Wydanie orzeczenia poprzedziły następujące ustalenia. Wnioskodawca w okresie od 6 sierpnia 1998 r. do 31 lipca 2010 r. pracował w Urzędzie Miasta J. Stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn dotyczących pracodawcy (likwidacja stanowiska pracy). Rozwiązując stosunek pracy okres wypowiedzenia, został skrócony do jednego miesiąca, a pracownik uzyskał stosowne odszkodowanie z art. 36¹ § 1 k.p., w wysokości wynagrodzenia za pozostałą część okresu wypowiedzenia, tj. za okres od 1 sierpnia 2010 r. do 30 września 2010 r. W okresie od 18 sierpnia 2010 r. do 26 marca 2012 r. wnioskodawca był zarejestrowany jako bezrobotny, a od 1 października 2010 r. do 18 sierpnia 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Wniosek o świadczenie przedemerytalne został złożony 20 czerwca 2013 r. W zaświadczeniu z Powiatowego Urzędu Pracy z dnia 7 lutego 2014 r. wynika, że od 25 stycznia 2013 r. wnioskodawca jest zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku z tytułu pozostawania bez pracy.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne. W pierwszej kolejności Sąd pierwszej instancji uwypuklił błędne stanowisko organu rentowego w przedmiocie odmowy doliczenia do stażu uprawniającego do świadczenia emerytalnego okresu, za jaki wnioskodawcy przyznano prawo do odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia. W tej mierze miarodajne stanowisko zostało wyrażone w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1990 r., III PZP 3/90 oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 324/11. Z tych względów ubezpieczony spełnił progi stażowe, lecz nie wykazał przesłanek wynikających z treści art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Chodzi o warunek, jakim jest posiadanie statusu osoby bezrobotnej przez okres sześciu miesięcy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika. Jednocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że z przedłożonego przez wnioskodawcę zaświadczenia Urzędu Pracy z dnia 13 czerwca 2013 r. jednoznacznie wynika, iż był on bezrobotnym do 26 marca 2012 r., natomiast zasiłek pobierał do 18 sierpnia 2011 r. Z przedłożonego w toku postępowania sądowego zaświadczenia Urzędu Pracy z dnia 7 lutego 2014 r. wynika, że wnioskodawca ponownie zarejestrował się jako bezrobotny od 25 stycznia 2013 r., tj. w dacie poprzedzającej wydanie zaskarżonej decyzji. W konsekwencji sąd

pierwszej instancji stwierdził, że wnioskodawca nie spełnił warunku bycia nadal zarejestrowanym jako bezrobotny. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego, zgodnie z art. 2 ust. 3 pkt 3 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, należy złożyć w nieprzekraczalnym terminie 30 dni od dnia wydania przez Urząd Pracy dokumentu poświadczającego okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych i tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach ZUS może na wniosek osoby zainteresowanej przywrócić termin złożenia wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł ubezpieczony, zaskarżając w całości orzeczenie Sądu pierwszej instancji. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 sierpnia 2015 r. oddalono apelację odwołującego.

Sąd drugiej instancji w całości podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i zgodził się z dokonaną wykładnią prawa materialnego, zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Dalej Sąd odwoławczy zauważył, że art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych należy odczytywać łącznie z art. 2 ust. 1 tej ustawy, co w konsekwencji oznacza uzyskanie prawa do spornego świadczenia w razie wylegitymowania się odpowiednim stażem ubezpieczenia, rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, a nadto osoba powinna być zarejestrowana we właściwym powiatowym urzędzie pracy i przez okres 180 dni pobierać zasiłek dla bezrobotnych w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i która nadal, tj. w dalszym ciągu po ustaniu stosunku pracy i po okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych, aż do daty złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne jest zarejestrowana jako bezrobotna, a ponadto złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Sąd Apelacyjny zauważył, że choć wnioskodawca w dacie złożenia wniosku o świadczenie posiadał status osoby bezrobotnej, to nie spełnia wskazanych powyżej warunków, niezbędnych do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Posiada wprawdzie odpowiedni

staż emerytalny, jego stosunek pracy ustał z przyczyn dotyczących pracodawcy, następnie zarejestrował się w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna i pobierał przez wymagany okres zasiłek dla bezrobotnych; niemniej jednak nie pozostawał nieprzerwanie zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Z dniem 26 marca 2012 r. został skreślony z listy bezrobotnych ze względu na niestawiennictwo we właściwym urzędzie pracy. Tym samym utracił status osoby zarejestrowanej jako osoba bezrobotna, co z kolei doprowadziło do zerwania związku czasowo - przyczynowego z faktem rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy oraz okresem pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Okoliczność, iż skarżący po upływie 10-ciu miesięcy dokonał ponownej rejestracji w urzędzie pracy w charakterze osoby bezrobotnej w dniu 25 stycznia 2013 r., a więc w dacie złożenia wniosku o świadczenie oraz w dacie wydania zaskarżonej decyzji posiadał status osoby bezrobotnej, nie ma decydującego znaczenia, gdyż przepis art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wyraźnie stawia warunek, by osoba ubiegająca się o świadczenie przedemerytalne nadal była zarejestrowana jako bezrobotna, a zatem wymaga ciągłości statusu „bycia zarejestrowanym jako osoba bezrobotna” od czasu rozwiązania stosunku pracy i utraty źródła dochodu w postaci wynagrodzenia za pracę, a następnie zasiłku dla bezrobotnych. Stąd brak owej ciągłości (statusu bezrobotnego) wyklucza zasadność żądania przyznania świadczenia przedemerytalnego. Z tych względów apelacja podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożył Prokurator Generalny, zaskarżając w całości rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji i zarzucając naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego:

- art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 170) w związku z art. 2 ust. 1 tej ustawy przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że warunkiem uzyskania świadczenia przedemerytalnego w trybie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy jest nieprzerwalność okresu zarejestrowania jako osoby bezrobotnej, począwszy co najmniej od ostatniego dnia z 6 miesięcznego (aktualnie 180 dniowego) okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych do dnia poprzedzającego dzień złożenia

wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego, przy jednoczesnym pominięciu, iż brak takiej ciągłości nie niweczy prawa do świadczenia, gdyż nie jest sprzeczne z celem i brzmieniem ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze kasacyjnej nie został podniesiony zarzut naruszenia przepisów postępowania, a zatem Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi w sprawie okolicznościami faktycznymi. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kontestowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do dokonywania kontroli prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Rozpoznanie skargi należy zawęzić do oceny zasadności naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego. Rudymentalnego znaczenia nabiera zagadnienie związane z wykładnią terminu „nadal jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna” (art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 28 maja 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych – jednolity tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 170 ze zm., dalej powoływana jako ustawa o świadczeniach przedemerytalnych). Tym niemniej pomocne w tej mierze będzie przypomnienie okoliczności faktycznych, na tle których jawi się zagadnienie prawne podnoszone w skardze kasacyjnej. Wnioskodawca od 1998 r. do dnia 31 lipca 2010 r. był pracownikiem, a stosunek pracy został rozwiązany z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Od dnia 18 sierpnia 2010 r. do dnia 26 marca 2012 r. był zarejestrowany jako bezrobotny, w

tym w okresie od 1 października 2010 r. do 18 sierpnia 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W dniu 26 marca 2012 r. został skreślony z listy bezrobotnych, gdyż nie stawił się w wyznaczonym terminie w Powiatowym Urzędzie Pracy. Ponownie został zarejestrowany jako osoba bezrobotna w dniu 25 stycznia 2013 r. W dniu 20 czerwca 2013 r. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Powyższe fakty kreują przebieg linii spornej. Koncentruje się ona wokół sekwencyjnych zdarzeń związanych z nabyciem statusu bezrobotnego, jego utraty oraz ponownego zarejestrowania się we właściwym urzędzie pracy. W ocenie Sądu Apelacyjnego taki przebieg zdarzeń zrywa związek czasowo – przestrzenny z faktem rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Dokonana w ten sposób wykładnia prawa materialnego nie jest trafna, co słusznie argumentuje skarżący i uzewnętrznia w zarzucie błędnej wykładni art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

W judykaturze powszechnie przyjmuje się, że świadczenie przedemerytalne, podobnie jak instrumenty, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 674 ze zm.), stanowią realizację normy zawartej w art. 67 ust. 2 Konstytucji RP, nakazującej państwu aktywne wspieranie obywateli pozostających bez pracy nie z własnej woli i niemających innych środków utrzymania. Z drugiej strony *ratio legis* ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie może być dekodowane wyłącznie interesem ubezpieczonego, a to z uwagi na chociażby sposób finansowania tego rodzaju świadczeń. Wektor zależności obu stanowisk skłania do poszukiwania odpowiedniej formuły przy wykładni poszczególnych przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Ich redakcja jest hybrydowa. Po pierwsze, stawia ubezpieczonemu określone progi stażowe, jak i progi dotyczące wieku, a nadto warunek utraty pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy (art. 2 ust. 1 pkt 1 – 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych). Ten aspekt – w świetle ustalonych faktów – nie budzi wątpliwości, a stanowiska stron, jak i Sądu drugiej instancji, są zbieżne.

Po wtóre, art. 2 ust. 3 pkt 1 - 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych buduje dodatkowe warunki otwierające drogę do uzyskania świadczenia. I tak świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co

najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych (obecnie w ustawie jest mowa o upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych – zob. ustawa z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2014 r., poz. 598, art. 9 pkt 1 lit. a), o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: (-) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; (-) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; (-) złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6 miesięczny (obecnie 180-dniowy) okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wymienione wyżej przesłanki muszą wystąpić łącznie. Nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca nie odmówił przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jak też wniosek o świadczenie złożył w terminie 30 dni od uzyskania zaświadczenia z urzędu pracy (wniosek o świadczenie złożył w czerwcu 2013 r., a zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy zostało wystawione w dniu 13 czerwca 2013 r.).

W ten sposób rysuje się sedno sprawy, tj. czy użyty w art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych warunek „nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny” obliguje do ciągłego (stałego) legitymowania się takim statusem, aż do momentu złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne, czy też dopuszczalne są przerwy, w czasie których dana osoba nie ma statusu osoby bezrobotnej i czy przyczyna tej przerwy oraz czas jej trwania wywierają wpływ na końcową ocenę sprawy.

Klaryfikację tego aspektu należy poprzedzić stwierdzeniem, że o ile faktycznie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dominuje językowa wykładnia przepisów prawa, o tyle nie jest paradygmatem każdego postępowania, zwłaszcza gdy ustawia się w opozycji do celu i funkcji świadczenia przedemerytalnego. Oczywiście modelowo należy przyjąć, że pracownik po utracie zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie pracodawcy zarejestruje się we

właściwym urzędzie pracy, a po upływie 6 miesięcy (180 dni) pobierania zasiłku dla bezrobotnych złoży wniosek o świadczenie, będąc nadal zarejestrowany jako bezrobotny. Mechanizm opisany w art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych pozwala dostrzec przerwę w statusie bezrobotnego już w czasie pobierania zasiłku dla bezrobotnych, czyli w okresie 6 miesięcy (obecnie 180 dni), jak i przerwę w statusie bezrobotnego po upływie okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych (ten wariant ma miejsce w sprawie). Utrata statusu bezrobotnego może być podyktowana okolicznością leżącą po stronie bezrobotnego. W myśl art. 33 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia bezrobotny ma obowiązek zgłaszania się do właściwego powiatowego urzędu pracy w wyznaczonym przez urząd terminie w celu przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy proponowanej przez urząd lub w innym celu wynikającym z ustawy i określonym przez urząd pracy, w tym potwierdzenia gotowości do podjęcia pracy. Starosta w myśl art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia pozbawia statusu bezrobotnego, który nie stawiał się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia niestawienia się w powiatowym urzędzie pracy odpowiednio na okres wskazany w pkt 3, w zależności od liczby niestawiennictw (od 120 dni w przypadku pierwszego niestawiennictwa; 180 dni w przypadku drugiego i 270 dni w przypadku trzeciego i każdego następnego). Z przytoczonych regulacji wynika, że długość przerw w statusie bezrobotnego jest regulowana ustawowo. Powstaje pytanie, czy przyczyna utraty statusu w takim wypadku (niestawiennictwo w urzędzie pracy) podlega ocenie sądu rozpoznającego spór o świadczenie przedemerytalne, a jeśli tak, to czy może być wazona przez pryzmat zerwania związku czasowego z przyczyną utraty zatrudnienia. Z okoliczności faktycznych sprawy jawi się spostrzeżenie, że w tym wypadku aspekt ekonomiczny wywarł wpływ na niestawiennictwo bezrobotnego w urzędzie (brak środków na przyjazd do urzędu). Nieusprawiedliwienie tej nieobecności w terminie 7 dni, stosownie do art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia, nie może być oceniane ujemnie przez pryzmat prawa do świadczenia przedemerytalnego, skoro jest to warunek utraty statusu bezrobotnego z perspektywy innego aktu normatywnego. Wszak życiowo

uzasadnione okoliczności faktyczne nie powinny niweczyć dotychczasowego postępowania ubezpieczonego do czego wyrażnie odwołuje się Sąd Najwyższy. Dyspozycja art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych stanowiła przedmiot licznych wypowiedzi. Sąd Najwyższy przyjmował powstanie prawa do świadczenia przedemerytalnego po co najmniej 6-miesięcznym pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 lipca 2012 r., II UK 323/11, LEX nr 1226634; z dnia 23 maja 2012 r., I BU 15/11, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 134; z dnia 7 marca 2013 r., I UK 559/12, LEX nr 1555262). Potencjalne rozbieżności usunął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13 (OSNP 2013 nr 21-22, poz. 256), przyjmując że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Przytaczając treść art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych *in extenso*, wywiódł, że wynika z niego prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługujące nie tylko pracownikom, z którymi rozwiązano stosunek pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności pracodawcy, albo z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, lecz także osobom, które nie mogą znaleźć zatrudnienia po okresie ponad pięcioletniego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, a także znajdującym się w podobnej sytuacji osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą po ogłoszeniu upadłości. Uwypuklił cel tych unormowań, odczytując je jako zapewnienie wsparcia socjalnego dla osób tracących źródło utrzymania z przyczyn od siebie niezależnych przed nabyciem uprawnień emerytalnych, które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie konkurować na rynku pracy. Taki cel ustawy został zresztą przedstawiony w uzasadnieniu projektu (Sejm IV kadencji, druk nr 2420), zatem Sąd Najwyższy wyprowadził tezę, że wspieranie aktywności takich osób, a nie propagowanie biernej postawy, uzasadnia przyznanie świadczenia przedemerytalnego, gdy po aktywnym poszukiwaniu osoba w wieku przedemerytalnym, nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia. Kierunek ten znalazł aprobatę także w

kolejnych rozstrzygnięciach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781).

W konsekwencji utrata statusu osoby bezrobotnej na podstawie art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. 2013 r., poz. 674 ze zm.) i ponowna rejestracja w Powiatowym Urzędzie Pracy, po upływie 10 miesięcy, nie stanowi sama w sobie negatywnej przesłanki do przyznania świadczenia przedemerytalnego w myśl art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. 2013 r., poz. 170 ze zm.), gdyż nie zrywa związku czasowo – przyczynowego z faktem rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 tej ustawy.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

r.g.